

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1976

12. årgang

Hør donn av havet og brottsjøene

*Me ber til Gud i Jesu namn :
Før folket ditt til himmelhamn.
På jorda ligg ein skodde-eim,
som løyner vegen til vår heim.*

*I dimme folkeslaga går,
og sjåarar med otte spår
om det som hende skal på jord,
når lyden trampar på Guds ord.*

*For hat og hemn gjer kjærleik kald
og trugar sjelene med vald.
Ein søkjer trøyst i sus og rus
og finn ei vegen til Guds hus.*

*I mørkret Ormen fer i løynd,
og seier sigren hans er røynd.
I lyset bur ein helga flokk,
som har i Gud sin frelsar nok.*

*Hans folk går fram i von og tru
og ser ei fager himmelbru.
Når otte legg seg over land,
dei lit på han som hjelpe kan.*

*Som barnet finner ly og livd
og lever sælt i trygd og trivd,
så kviler Herrens lyd i Gud
og berer himlens rettferdsskrud.*

Johan Låstad.

Vårt barnekår hos Gud

Av Øivind Andersen

«Men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med ham, forat vi også kan herliggjøres med ham», Amen. Slik står det i Rom. 8, 17.

Av dette ordet kan vi høre at det å bli en kristen er det samme som å komme inn i Guds Sønn's kår. Vi har ødelagt vårt barnekår med vår synd vi mennesker. Det er øde-

lagt så grundig at det kan ikke gjenopprettes. Det er mange mennesker som tror at Gud skal hjelpe oss til å gjenopprette det vi har ødelagt med vår synd. Men når vi kommer for Guds ansikt, da kjenner vi i vår samvittighet at det vi har gjort er uopprettelig for oss, og at ikke en gang Gud kan reparere vårt barnekår.

Men nå skal du høre, vi har fått et nytt kår,

et helt nytt barnekår. Guds Sønn er kommet til oss her på jorden, med alt det som han har rett til, med sitt barnekår og alt det som følger med barnekåret hans. Han gikk inn i våre kår og tok dem på seg, og har på den måten frelst oss fra de kårene vi har skjemt ut og ødelagt. Du kan lese om dette i 2. Kor. 8, 9: «I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig, da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike.» Han kom inn i våre kår, til gjengjeld skal vi få lov til å komme inn i hans kår. Jesus tok alt vårt på seg, til gjengjeld skal vi få alt det som tilhører ham. Han døde forat vi skulle leve, han ble forlatt av Gud, han ble gjort til synd forat du og jeg skal bli rettferdiggjort overfor Gud, Jesus tok vårt og vi får hans. Dette er Guds klare ord.

Det at Jesus gikk inn i våre kår, har han gjort for hele menneskeheten, for alle mennesker uten unntak. Det at vi får komme inn i hans kår, det skjer ved at vi omvender oss til ham, og kommer til troen på ham. Det overføres ikke automatisk på oss, men det skjer altså ved omvendelse og tro. Men hvert eneste menneske som hører ordet om Jesus og tar imot dette ordet, får som gave fra himmelen det som Jesus har skjenket og gitt. Vi leser i Rom. 6, 23: «Den lønn som synden gir er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.»

Loven gir oss det vi har fortjent, men her får vi noe vi ikke har fortjent ved troen på Jesus, vi får en nådegave, det betyr at vi får en gave uten å ha fortjent det. Det består i at vi blir Guds barn, vi kommer inn i et sønnekår som egentlig tilhører Guds Sønn, men jeg får dele kåret med ham. Og er jeg barn, så er jeg også arving, Guds arving og Kristi medarving. Jeg er også en medarving til Guds Sønn. Kan du fatte hva det innebærer? Nei, det kan du ikke, og det kan ikke jeg heller, men dette sier Guds ord.

Det som øyet ikke så, det som øret ikke hørte det som ikke kommer opp i noe menneskes

hjerter, det som Gud har beredt for dem som elsker ham, dette har vi fått i Jesus, og det har Gud åpenbart oss ved sin Ånd. Dette forkynner jeg deg nå som en gave fra Gud, forat du skal høre det og ta imot det der du sitter ved høytaleren.

Og særlig vil jeg be deg som til denne dag ikke er blitt en kristen. Hør det! Vend deg til Jesus! Det er ikke noe du skal fortjene, nå må du høre hva jeg forkynner deg: Du skal få noe du ikke har fortjent, og det kommer av at Jesus tok på seg det du har fortjent, derfor skal du få det som han har fortjent og som du selv ikke har fortjent, og det er intet mindre enn et helt nytt barnekår med alle de rettigheter og herligheter som følger med å være Guds Sønns medarving.

I første omgang blir det et lidelseskår her i verden, det står så fremt vi lider med ham. Dette ordet må ingen misforstå, det betyr på ingen måte at vi skal lide for våre synders skyld. Jesus var alene, og måtte være alene, om å lide for våre synder. Ingen andre enn ham alene kunne ta på seg å gjøre godt igjen det vi hadde forbrudt, han alene er den som kunne sone synden med sitt blod, og han trådte persekaret alene sier Guds ord, ingen var med ham. I sannhet måtte Jesus gjøre det alt alene for vår skyld, for å frelse oss.

Men du forstår, den som tar imot dette, han kommer på mange måter til å dele skjebne med Jesus her i verden. Jesus var ikke populær, følgelig blir den som tror på ham ikke populær. Menneskene forstår ikke Jesus, hans samtid forsto ham like lite som vår samtid forstår ham, Jesus var ikke populær i sin samtid og han er heller ikke populær i dag. Jesus sier: Jeg har gitt dem ditt ord, og verden har hatet dem, om sine første disipler. Jesus sier at verden har hatet den *fordi* Jesus har gitt dem sitt ord. Dere er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden, sier Jesus. Fra det øyeblikk jeg har mottatt Guds ord og fått det inn i mitt hjerte, da er jeg ikke lenger av verden. Om dette heter det i Rom. 8: I er

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe med frivillige gaver
 Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
 og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
 5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
 Alt som har med bladet sin eksp. blir
 sendt dit, som tinging, oppsøling, ad-
 resseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon:

Formann: Sigmund Hjorthaug
 Kløverveien 32D, 4300 Sandnes
 Telefon (045) 65957

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
 Bankgiro: Vikøy Sparebank
 3530.07.09492
 5601 Norheimsund

ikke i kjødet, men i Ånden, så fremt Guds ånd bor i eder. Har jeg fått Guds ånd i mitt hjerte, og det har jeg fått ved at Guds ord er kommet inn i hjertet, da hører jeg Jesus til, da er jeg hans eiendom, da deler jeg skjebne med Jesus, de som ikke liker Jesus liker heller ikke meg, de som ikke utstår evangeliet kan heller ikke utstå meg. Verden kan ikke tåle dem som har fått Guds ord lagt inn i sitt hjerte, de er ikke og kan ikke være populære her i verden.

Jesus sier ikke at de skal komme ut av verden, jeg ber ikke at du skal ta dem ut av verden, sier han til sin himmelske Far, men at du skal bevare dem fra det onde. De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden. Derfor blir det på mange måter et lidelseskår det å være en kristen, og det er derfor det står slik her: Så fremt vi lider med ham. Det at jeg lider med Jesus, det er et kjennetegn på at jeg har tatt imot ham det. Det er ikke

en betingelse for å være en kristen, betingelsen det er uforskyldt, av hans nåde, ved løsningen i Kristus Jesus. Nei det er ikke satt noen betingelse, jeg får det for intet det å være en kristen og høre Gud til. Men det følger med, det er en virkning av at jeg tror på Jesus, dette at jeg lider med ham. Men det resulterer i at jeg også kommer til å bli herliggjort med ham.

Det skjer når Jesus kommer igjen, og vi leser om det i Kollos. 3, 4: Når Kristus, vårt liv, åpenbares — det vil seie når han kommer igjen — «da skal og I åpenbares med ham i herlighet.» Og hva det innebærer kan vi ikke fatte, men det er stort, og i sannhet har vi noe å glede oss til vi som tror på Jesus

Mens vi lever her i verden under de lidelseskår som følger med å være en kristen, så har Gud gitt oss mange trøstegrunner. Dem kan du lese om videre her i Romerbrevet åttende kap. fra vers 18 og ut. Jeg skal ikke komme inn på det, vi har heller ikke tid til det nu.

Jeg vil bare nevne en ting. Alt må samvirke til gode for dem som elsker Gud, står det i vers 28. Fordi jeg hører Jesus til, kommer alt til å tjene meg til det gode, alt blir ledet slik av Gud at det tjener til det formål å hjelpe meg til det mål som Gud har satt for meg. Det skal du rekne med, du som synes at det er svært meget som går deg imot. Herren vender det til det gode for deg fordi du hører Jesus til. Og så må du som er en kristen ikke bli mismodig da, om det er et lidelseskår for deg fordi du er en kristen, det viser at du er på rett vei det. Se nå på Jesus, tenk på hva Ordet sier: «Er vi barn, så er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger. Det er i sannhet noe å glede seg over og å takke for. Amen.

Avskrift etter lydband fra Norea Radio sin Lutherske time, ved A.L., med løyve fra Andersen og Norea.

Disiplene gikk avsted og gjorde det Jesus hadde sagt dem

(Matt. 21, 6)

Når vi tenker på dette ordet, da melder spørsmålet seg om det går an for oss som lever i dag å gjøre hva Jesus har sagt oss. Og likeledes om vi er interessert i å vite hva han vil vi skal gjøre.

Det står i Johs. 17, 7 at den som vil gjøre Guds vilje, han skal kjenne om læren er av Gud. Det er en stor nåde av Gud når vi blir interessert i hva han har å si oss, og dertil eier et villig sinn til å gjøre etter det Gud sier oss.

Men går det da an i vår tid å høre Guds stemme, følge den og kunne være viss på at det er fra Gud? Få tror vel at Satan er ute for å få oss til å vitne om Gud, men Bibelen taler jo mye om falske vitner og falske profeter og advarer oss mot dem. Og det var ikke bare i den tiden da Bibelen ble skrevet at de eksisterte, men de finnes også i vår tid. Den som følger med i Fast grunn vil ofte få sitt blikk rettet mot det falske, og det er helt nødvendig for oss å følge med, da det er fare for at vi lar oss dære av den falske røst.

Den sikreste vei for oss, det er å gå til Guds ord, for det er der Gud åpenbarer sin vilje for oss. Gå til Ordet med den innstilling og bønn: Hva er det Herren har å si meg i dag. Jesus har lært oss: Bli i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler (Johs. 8, 31). I Ordet gir Gud oss en skriftlig anvisning på sin vilje, på sin frelse, og viser oss den rette vei osv.

Mange bryr seg ikke om dette. Men det er meget viktig å ta denne påminnelse alvorlig, for gjør vi ikke det kan det medføre at vi mister vårt åndelige liv, og dermed evnen til å høre Guds tale.

Den som leser og hører Guds ord, vil snart

se at mye av det handler om gaver Gud har gitt og vil gi, at det er næring for vår tro og sjel, åpenbarer for oss sannheten og hva som er falskt, viser veien til livet og advarer mot de mange falske røster og veier osv. Lever vi her i Ordet, da er det som oftest ikke vanskelig å se og høre hva vi skal gjøre. Det hender at Gud også bruker innskytelser, men dem må vi alltid prøve på Guds ord, da djævelen også bruker innskytelser og vi lett kan ta feil. Men går vi til Gud og Guds ord med slike minnelser, så vil vi nok få se hva som er av Gud.

Når vi møter kall til oppgaver som vi synes vi ikke duger til, eller ikke finner noen forutsetning hos oss selv til å kunne utføre, da er det vanskelig å følge kallet. Her vil jeg ta med to vidnesbyrd fra mitt eget liv. Jeg ble kalt til forkynner da jeg var 44 år gammel, og hadde da aldri talt over et Guds ord, bare vitnet om Gud, hadde ingen bibelskole eller ingen annen utdanning utenom 9 uker for året i samlet klasse, var jordbruker og fisker. Så det var vel ikke så uerlig at jeg protesterte og trodde at det dugde jeg ikke til. Der til hadde kallet en spesiell adresse: Du skal gå ut for å hjelpe disse som blir dåret av falsk forkynner, og dette gjorde saken enda vanskeligere. Så jeg sto imot kallet inntil jeg var helt utmattet. Men da kom Guds ord til meg på det avgjørende punkt: Jeg skal være med din munn og lære deg hva du skal tale (2. Moseb. 4, 12). Da så jeg ingen utvei til å komme unna, og jeg svarte ja, jeg skal gå. Da ble jeg fylt med en usigelig fred og ro. -

Men det gikk ennå 6 år før jeg kom ut, så der finnes ikke hastverk hos Gud. Hans

planer er vel gjennomtenkte, og blir gjennomført på Guds vise måte. I denne tiden fikk jeg et løfte fra Gud som jeg fikk hvile i: Den som tror haster ikke. Og det ble seks spennende og lærerike år. Men i alt dette hadde jeg ingen ting med mennesker å gjøre, og ingen mennesker kalte meg. Så da tiden kom måtte jeg ta ut uten kall fra mennesker, mens Jesus var med og velsignet ordet sitt. Da kom kallet fra Misjonssambandet, og der virket jeg til jeg var 74 år.

Og det ordet jeg fikk i kallet (2. Moseb. 4, 12), det fikk jeg mange ganger oppleve sannheten av, når jeg enkelte tider måtte gå på talerstolen uten å vite hva jeg skulle tale om. Men Gud stod bak sitt løfte, og da var det ikke vanskelig å merke Guds nærhet. Har du et kall fra Gud, da vil jeg be deg følge kallet, og du skal få merke at læren er fra Gud.

Det andre vidnesbyrdet jeg vil komme med, det hendte da jeg var 77 år. Da kom Gud gjennom et menneske som bad meg om å skrive. Det kom like utenkt som kallet til å forkynne, og jeg var like udelig til dette. Jeg hadde ikke skrevet en eneste tale, hadde bare en liten disposisjon med noen få punkter, og hadde heller ingen menneskelig mulighet til

å kunne skrive med min ringe lærdom fra ungdommen. Men han lovet å rette feilene i det jeg skrev.

Jeg gikk lenge og tenkte på dette, men alt såg håpløst ut. Men så en dag var det som om en stemme sa til meg: *Prøv*. Og det som da hendte, det er umulig for meg å forklare. men jeg *prøvde*, og det utrolige hendte at siden har jeg skrevet mange stykker, og har trolig nådd flere med mine vidnesbyrd på denne måten enn jeg gjorde da jeg reiste. Og når jeg skriver dette er jeg snart 87 år.

Når jeg skriver dette er det for å oppmuntre og tilskynde deg som merker at Gud kaller deg, men synes du ikke duger eller har noen forutsetning til å følge kallet. *Prøv*, og du skal få se at læren er av Gud, og at Gud står bak sitt ord. Vi duger ikke til noe av oss selv, dugleiken er av Gud, sier Guds ord.

Jesu disipler var ulærde menn av folket, og dugde ikke til det mektige kall de fikk av seg selv, men de gikk og gjorde det Jesus hadde sagt. Og han som sa: Gå ut i all verden - og se jeg er med eder alle dager, jeg som har fått all makt i himmelen og på jorden, han har oppfylt sitt ord inntil i dag.

Ole Rolfsnes.

Dette tror vi

På årsmøtet på Avaldsnes i år samtalte vi bl.a. om mulighetene for å støtte Wisconsin synodens misjon i Sentral-Afrika.

Flere ønsket da mer informasjon både om den lutherske kirke i Sentral-Afrika og om Wisconsin synoden.

I det følgende gjengis derfor i sin helhet den amerikanske Wisconsin synodens tro og lære som er utgitt i heftet «Dette tror vi»

I. Gud og Hans åpenbarelse

1) Vi tror at der er bare en sann Gud. (Joh. 17 : 3). Han har gitt seg tilkjenne som den Treenige Gud, en Gud i tre personer. Dette er evident av Jesu befaling til sine disipler å døpe i Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn (Matt. 28 : 19). «Den som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt Ham.» (Joh. 5 : 23).

2) Vi tror at Gud har åpenbart seg i naturen, fordi: «Himlene forteller Guds ære, og hvelvingen forkynner hans henders gjerning» (Sal. 19 : 2). «For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans gjerninger, forat de skal være uten unskyldning.» (Rom. 1 : 20). Så er det ingen unskyldning for ateistene. Dog har vi i naturen bare en delvis åpenbarelse av Gud, og det en som er helt utilstrekkelig til frelse — til salighet.

3) Vi tror at Gud har gitt oss en fullkommen åpenbarelse om seg selv i sin Sønn, vår Herre Jesus Kristus. «Ingen har noensinne sett Gud; den enbårne Sønn, som er i Faderens skjød, han har forklart ham.» (Joh. 1 : 18). Især har Gud åpenbart seg i Jesus som frelsens Gud, som har så «elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh. 3 : 16).

4) Vi tror at Gud har gitt de Hellige Skrifter for å forkynne sin nåde i Jesus Kristus bevist menneskene. I det Gamle Testamente gjentok Gud atter og atter sitt løfte til sitt utvalgte folk, om en guddommelig Forløser fra synd, død og helvete. Det Nye Testamente forkynner at denne forfjettede Frelser har kommet i den personen Jesus Kristus av Nasaret. Skriftene vitner om Jesus. Jesus sier jo selv om Skriftene: «De er de som vitner om meg.» (Joh. 5 : 39).

5) Vi tror at Gud har gitt oss Skriftene ved menn som Han utvalgte og benyttet det språket som de kjente og skrivemåten til hver av dem. Han benyttet Moses og profetene til å skrive det Nye Testamente på Gresk.

6) Vi tror at Gud den Hellige Ånd på en mirakuløs måte, som overgår menneskenes forstand, har inspirert disse menn å skrive Hans Ord. «De hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd.» (2. Pet. 1 : 21). Det som de talte, talte de «ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som

Ånden lærer.» (1. Kor. 2 : 13). Hver tanke de uttrykte, hvert ord de brukte var gitt dem ved den Hellige Ånd ved inspiration. Paulus skrev til Timoteus: «Den hele Skrift er innblest av Gud.» (2. Tim. 3 : 16). Derfor tror vi på verbalinspirationen av Skriftene, ikke mekanisk diktat, men inspiration av hvert ord.

7) Vi tror at Skriftene er en ensartet helhet, sannferdig og uten feil i alt de uttaler; for vår Frelser sier: «Skriften kan ikke gjøres ugyldig.» (Joh. 10 : 35). Derfor tror vi, at den er den ufeilbare autoritet og veileder i alt vi tror og gjør. Vi tror at den er fullkommen tilstrekkelig, og lærer oss tydelig og klart alt det vi trenger å vite til salighet, idet den gjør oss «vise til frelse ved troen på Kristus Jesus». (2. Tim. 3 : 15), og utrunder oss til enhver god gjerning. (2. Tim. 3 : 17). Ingen annen åpenbarelse er å ventes.

8) Vi tror og tar imot Skriftene på deres eget forlangende, antar det som faktisk historie som de fremfører som historie, anerkjenner det som talefigur hvor Skriften selv påpeker det, og anser det som poesi eller dikt som tilsynelatende er det. Vi tror at ingen autoritet, det være menneskets fornuft, vitenskap, eller lærdom, kan stå som dommer over Skriftens sanne mening uten å ville sette seg til dommer over den.

9) Vi tror at de tre økumeniske troesbekjennelser, den apostoliske, den nicenske og den athanasianske, såvelsom de lutherske bekjennelsesskrifter som inneholdes i Konkordieboken av 1580, gir uttrykk til de sanne lærdommer i Skriften. Da de lærdommene som bekjennes der er utdrett av Skriften alene, føler vi oss bundne til dem i vår tro og levnet. Derfor må all vår preken og forkynnelse i våre kirker og skoler være i harmoni med bekjennelsene.

10) Vi forkaster enhver tanke som gjør bare en del av Skriften som Guds Ord, som medgir at det er mulighet for feiltagelse i Skriften, endogså i såkalte ureligjøre ting (for eksempel, historiske, geografiske).

11) Vi forkaster alle anskuelser som for- sømmer å anerkjenne de Hellige Skrifter som Guds åpenbarelse og ord. Likeså forkaster vi alle anskuelser som ser i Skriften bare en menneskelig opptegnelse av Guds åpenbarelse idet Han treffer sammen med menneskene i historien utenom og særskilt fra Skriften, som da er en opptegnelse utsatt for menneskelige ufullkommenheter.

12) Vi forkaster det ettertrykket som leg- ges på Jesus som Guds Ord (Joh. 1 : 1) til utelukkelse av at Skriften er Guds Ord.

13) Vi forkaster ethvert forsøk på å inn- skrenke bekjennelsen inneholdt i Konkordie- boken til historiske dokumenter som har bare en relativ betydning som bekjennelse for kir- ken idag. Vi forkaster også hver påstand, at kirken er bare forpliktet til de lærdommene i Skriften, som har fått uttrykk i disse bekjen- nelser.

Dette er det Skriften lærer om Gud og Hans åpenbarelse. Dette tror, lærer og bekjenner vi.

II. Skapelsen, mennesket og synd

1) Vi tror at hele universet, verden og men- nesket ble til i begynnelsen, da Gud skapte himmelen og jorden og alle skapninger (1. Mosebok 1 : 2). Videre vidnesbyrd om denne tildragelse finnes på andre steder i det Gamle og det Nye Testamente (for eksempel, 2. Mo- sebok 20 : 11; Heb. 11 : 3). Alt dette hend- te i løpet av seks normale dager ved Guds allmektige Ords makt, da Han sa : «Det bli -»

2) Vi tror at Bibelen fremstiller en sann- ferdig og historisk beretning om skapelsen.

3) Vi tror at Gud skapte mennesket i sitt bilde (1. Mosebok 1 : 26), det er: hellig og rettferdig. Menneskets tanker, begjæringer og vilje var i fullstendig harmoni med Gud, (Kol. 3 : 10; Ef. 4 : 24), og han ble gitt den egenskap å «underlegge» seg Guds skapning (1. Mosebok 1 : 28).

4) Vi tror at mennesket har tapt dette gud-

dommelige bildet, da han gav etter for fris- telsen fra Satan og så var ulydig mot Guds befaling. Derved pådrog han seg Guds dom, «du skal visselig dø», (1. Mosebok 2 : 17). Siden den tiden er menneskeheten unnfanget og født i synd. (Sal. 51 : 5), og «det som er født av kjødet, er kjød» Joh. 3 : 6), og er til- bøyelig til alt ondt (1. Mosebok 8 : 21), og idet mennesket er dødt i overtreidelser og syn- der (Ef. 2 : 1), da er han udyktig til å forlike seg med Gud ved sine egne bestrebelsel og gjerninger.

5) Vi forkaster evolutions teorien som en forklaring av opprinnelsen av universet og mennesket og alle forsøk på å forklare Skrif- tens beretning om skapelsen, så at det vil har- monisere med sådanne teorier.

6) Vi forkaster forklaringer som innskren- ker de første kapitler til en beretning av sym- bolske myter og poetiske fortellinger som er uten faktisk historisk innhold.

7) Vi forkaster alle anskuelser som ser i mennesket en medfødt godhet, som anser hans naturlige tilbøyelighet bare som en svak- het som ikke er syndig, og som forsømmer å anerkjenne hans fullkomne åndelige for- dervelse. (Rom. 3 : 9-18).

Dette er det Skriften lærer om skapelsen, mennesket og synd. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

III. Kristus og forløsningen

1) Vi tror at Jesus Kristus er den evige Guds Sønn, som var hos Faderen fra evighet av. (Joh. 1 : 1, 2). I tidens fylde påtok Han seg en virkelig og fullstendig, dog syndefri, menneskelig natur (Gal. 4 : 4); da Han blev unnfanget som hellig barn i Jomfru Maria ved et mirakel av den Hellige Ånd. Engelen bevidnet: «Det som er avlet i henne, er av den Hellige Ånd.» (Matt. 1 : 20). Jesus Kristus er den enestående person i hvem den sanne Gud og en sann menneskelig natur er uadskillelig forent til en, det Hellige Gud- mennesket, Immanuel.

2) Vi tror at Han til alle tider var i besittelse av en fylde av Guddommen, all guddommelig makt, visdom og herlighet (Kol. 2 : 9). Dette var åpenbart til Hans tider når Han utførte mirakler (Joh. 2 : 11). Men den stunden Han var her på jorden, påtok Han seg en skikkelse som tjener. Han ydmykte seg ved å legge tilside sin fortsatte og fullkomne utvisning av sine guddommelige egenskaper. I denne tid ser vi Ham leve som en mann blant mennesker, der tålte lidelser, og ydmykte seg til den forsmedelige døden på korset (Fil. 2 : 7, 8). Vi tror, at Han oppstod fra de døde med et forherlig legeme, oppfor til himmelen, og er oppløftet i det høye for å regjere med velde over verden, med nåde mot sin kirke, med herlighet i all evighet. (Fil. 2 : 9 - 11).

3) Vi tror at Jesus Kristus, den Gud og Mann, ble sendt av Faderen for å ydmyke seg til frelse for menneskeheten og at Han ble opphøyet som bevis på at Hans misjon var utrettet. Jesus kom for å oppfylle loven fullkommen (Matt. 5 : 17), så at ved Hans fullkomne lydighet alle mennesker skulle ansees som rettfærdige, (Rom. 5 : 19). Han kom for å bære «våres alles misgjæringer» (Esa. 53 : 6), idet Han frikjøpte oss ved å ofre seg selv for synden på korset som et alter (Matt. 20 : 28). Vi tror at Han er den av Gud ansatte stedfortreder for menneskene i alt det følgende : Hans rettfærdighet er antatt av Faderen som vår rettfærdighet; Hans død for synden som vår død for synden (2. Kor. 5 : 21). Vi tror at Hans oppstandelse gir full forsikring at Gud har antatt denne forsoningen til vår fordel. (Rom. 4 : 25).

4) Vi tror at i Kristus har Gud forlikt verden med seg selv (2. Kor. 5 : 19), at Jesus er «det Guds Lam, som bærer verdens synd» (Joh. 1 : 29). Guds barmhjertighet og nåde er alt omfattende; forlikelsen i Kristus er universal — almenyldig; syndenes forlatelse har vært oppnådd som et fullført faktum for

alle mennesker. På grunn av Jesu stedfortredende gjærning har Gud erklært Sin kjennelse «ikke skyldig» for den ganske menneskehet. Dette utgjør et fast, objektivt grunnlag for synderens forvissning om frelse.

5) Vi forkaster enhver lære som innskrenker Jesu virke med hensyn til dets utstrekning eller fullkommenhet, som derved kommer tilkort i å erkjenne allmenheten av forløsningen og den fulle utbetaling av løsepenge.

6) Vi forkaster de anskuelse som betrakter evangeliet som den tidligste kirkes forkynnelse og fortolkning av Jesus Kristus heller enn en sannferdig beretning om det som virkelig foregikk i historien. Vi forkaster de forsøk på å gjøre den historiske virkelighet at hendelser i Jesu liv, som Hans fødsel, Hans mirakler, og Hans legemlige oppstandelse, skulle synes ubetydelige og endog tvilsomme. Vi forkaster de forsøk å legge på et «Nuværende møte med den levende Jesus» på den vis at Jesu frelserverk i tidens fylde nedtegnet i Skriften taper sin viktighet.

Dette er det Skriften lærer om Kristus og frelsergjærningen. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

IV. Rettfærdiggjørelse ved troen

1) Vi tror at Gud har rettfærdiggjort, det er, erklært alle syndere rettfærdige i Hans øyne for Jesu skyld. Dette er det sentrale budskap i Skriften på hvilket kirkens tilværelse er helt avhengig. Det er et budskap som er av viktighet for menneskene til alle tider på alle steder, for alle folkeslag og samfunnslag, for «fordømmelse blev til for alle mennesker.» (Rom. 5 : 18). Alle trenger til rettfærdiggjørelse likevoren for Gud, og Skriften forkynder, at alle er rettfærdiggjort, for «øns rettfærdige gjærning blev til livsens rettfærdiggjørelse for alle mennesker.» (Rom. 5 : 18).

2) Vi tror at enhver enkelt person mottar denne frie Nådegave: Syndenes forlatelse i og

ved Kristus, ikke ved gjerninger, men alene ved troen (Ef. 2 : 8, 9) Den rettferdiggjørende tro er en fast tillit til Kristus og Hans forsonergjerning. Denne troen rettferdiggjør, ikke på grunn av noen iboende dyd eller godhet, men alene på grunn av den frelse forberedt av Gud i Kristus, som den griper (Rom. 3 : 28; Rom. 4 : 5). Derimot, om enn Jesus døde for alle, sier Skriften at «den som ikke tror, skal bli fordømt.» (Mark. 16 : 16).

3) Vi tror at mennesket ikke kan forarbeide denne rettferdiggjørende tro, eller tillit, i sitt eget hjerte, fordi «et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap.» (1. Kor. 2 : 14). Faktum er, at «kjødets attrå er fiendskap mot Gud.» (Rom. 8 : 7). Det er den Hellige Ånd som beveger hjertet tillitsfullt å erkjenne at «Jesus er Herre.» (1. Kor. 12 : 3). Dette bevirker den Hellige Ånd ved evangeliet (Rom. 10 : 17). Vi tror derfor, at menneskets omvendelse er fullt og helt Guds nådeverk.

4) Vi tror at allerede fra evighet av har Gud utvalgt de enkelte personer som Han her i tiden vil omvende ved evangeliet og bevare i troen til det evige liv. (Ef. 1 : 4-6; Rom. 8 : 29, 30). Denne utvelgelsen til troen og frelse er på ingen måte forårsaket ved noe i mennesket, men bevidner hvor fullstendig frelsen blir vår av nåde alene. (Rom. 11 : 5, 6)

5) Vi forkaster enhver lærdom som vil få det til at mennesket på en eller annen vis er selvhjelpen til sin salighet. Vi forkaster ethvert forsøk på å fremstille troen som en tilstand som må fullføres for å fullstendiggjøre rettferdiggjørelsen. Vi forkaster også den lære som mener, at det ikke er av viktighet hvad man tror så lenge man har en slags tro.

6) Vi forkaster enhver tanke om at læren om rettferdiggjørelsen av nåde ikke lenger er av betydning for det «Moderne Menneske», og det med menneskets ethvert forsøk på å rettferdiggjøre seg selv, eller sin tilværelse likeoverfor Gud.

7) Vi forkaster den falske og bespottelige

slutning, at de som er fortapte var utvalgte av Gud til fordømmelse, for «Gud vil at alle mennesker skal bli frelst.» (1. Tim. 2 : 4).

Dette er det Skriften lærer om rettferdiggjørelse ved troen. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

V. Gode gjerninger og bønn

1) Vi tror at troen på Jesus Kristus er en levende kraft hos den kristne som må fremføre gjerninger som behager Gud. «Troen, har den ikke gjerninger, er den død i seg selv.» (Jakob 2 : 17). En kristen som en gren på vintreet Kristus frembringer god frukt. (Joh. 15 : 5).

2) Vi holder for at troen ikke setter opp sin egen norm som bestemmer, hva behager Gud vel. (Matt. 15 : 9). Den sanne tro, som er opplært i Guds Ord, gleder seg ved å gjøre bare det som er i overensstemmelse med Guds hellige vilje. Den erkjenner at Guds vilje oppfylles i fullkommen kjærlighet, fordi «derfor er kjærligheten lovens oppfyllelse.» (Rom. 13 : 10).

3) Vi tror at disse gjerninger som er troens frukter må skjernes fra de gjerninger av borgerlig rettferdighet, som de troende utfører. Når de vantroende utfører gjerninger som tilsyneladende er gode og ærbare i menneskenes øyne, er de dog ikke gode i Guds øyne, for «uten tro er det umulig å tekkes Gud.» (Heb. 11 : 6). Om enn vi erkjenner betydningen av den borgerlige rettferdighet for menneskesamfunnet, vet vi dog at de vantroende ved disse gjerninger av borgerlig rettferdighet ikke kan begynne å oppfylle sin plikt overfor Gud.

4) Vi tror at her i verden endog de beste gjerninger av de kristne er befengt med synd. Kjødets, den gamle Adam, plager og henger ved en kristen ennå, så at han kommer tilkort i å gjøre det gode han vil, men gjør det onde han ikke vil. (Rom. 7 : 19). Han må bekjenne, at all hans rettferdighet er som et besmittet kledeplagg (Es. 64 : 6). Dog for Jesu

skyld er disse ufullkomne bestrebelser av de kristne anerkjent som hellige og antagelige ved vår himmelske Fader av nåde.

5) Vi tror også at et liv i bønn er en frukt av troen. Tillitsfullt, i troen på deres Frelser, vil de kristne henvende seg i bønn til den himmelske Fader, og fremlegge sin trang og uttrykke sin takknemlighet. Sådanne bønner behager vår Gud og Han vil oppfylle våre begjæringer i overensstemmelse med sin visdom.

6) Vi forkaster enhver tanke om at den kristnes gode gjerninger bidrar noe til å oppnå salighet.

7) Vi forkaster ethvert forsøk på å avskaffe Guds uforanderlige lov som en absolutt norm, hvorved man måler menneskets oppførsel.

8) Vi forkaster den «Nye Moral» som et redskap av Satan til å ødelegge kundskap om Guds hellige vilje og så undergrave bevissheten om synd.

9) Vi forkaster enhver anskuelse som anser bønn som et nådemiddel eller som betrakter den som gagnlig på grunn av den psykologiske effekt den har på den som beder.

10) Vi forkaster den anskuelse at alle bønner er Gud velbehagelige, og vi holder for at de bønner av den som *ikke* kjenner eller tror på Kristus er bare forgjeves plapring henvendt til falske guder.

Dette er det Skriften lærer om gode gjerninger og bønn. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

VI. Nådemidlene

1) Vi tror at Gud skjenker alle åndelige velsignelser på synderne ved spesielle midler forordnet av Ham. Disse er nådemidlene, evangeliet i ord og sakramenter.

2) Vi tror at ved evangeliet om Kristi forsonende oppførsel for synderne bevirker den Hellige Ånd troen i menneskets hjerte, hvis hjerte av naturen er fiendskap mot Gud. «Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkyn-

nelsen ved Kristi Ord.» (Rom. 10 : 17). Denne troen bevirket av den Hellige Ånd, eller gjenfødselen, forårsaker en fornyelse i mennesket og gjør ham til en arving til den evige salighet.

3) Vi tror at den Hellige Ånd ved dåpen anvender evangeliet på et syndig menneske og fornyer ham (Tit. 3 : 5) og renser ham fra all urettferdighet (Ap. Gj. 2 : 38). Herren har dåpen i sikte når Han forjetter: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst.» (ark. 16 : 16) Vi tror at dåpens velsignelse er tiltenkt alle mennesker (Matt. 28 : 19), innbefattet små barn, som er syndige (Joh. 3 : 6) og derfor trenger til gjenfødselen som tilveiebringes ved dåpen. (Joh. 3 : 5).

4) Vi tror at alle som mottar Herrens alterens sakramente antar Jesu sanne legeme og blod «i, med og under» brødet og vinen. Dette er visst og sant, fordi Herren innstiftet sakramentet. Han sa: «Dette er mitt legeme, som gis for eder . . . Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgydes for eder.» (Luk. 22 : 19, 20). Idet vi antar Hans legeme og blod, hengitt og utgydt for oss, da får vi i troen fortrøstning og forsikring om at våre synder er forlatt og at vi sannelig er Hans egne.

5) Vi tror at Herren er sitt Ord og sakramentene til sine disipler i en bestemt hensikt. Han befalte : «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn.» (aMtt. 28 : 19). Det er ved disse midler Han bevarer og utbreder den Hellige Kristne Kirke utover jorden. Vi skulle derfor være flittige og trofaste i bruken av disse ved Gud anordnede nådemidler i vår egen midte og i våre misjonsbestrebelser. Disse er de eneste midler ved hvilke udødelige sjeler føres til troen og salighet.

6) Vi forkaster enhver mening om å se åpenbaringen av Guds nåde utskildt fra evangeliet som finnes i Skriftene. Likeledes for-

kaster vi den anskuelse at loven er et nådemiddel.

7) Vi forkaster enhver lære som anser alterens sakramente ikke noe mer enn et tegn eller symbol på troen, og derved nekter, at Jesu sanne legeme og blod er antatt i alterens sakrament.

8) Vi forkaster den påstand at de vantro og hyklere ikke mottar Jesu sanne legeme og blod i sakramentet, såvelsom den mening om at å ete Jesu legeme i sakrament er ikke noe annet enn å motta Jesus åndelig ved troen. Vi forkaster den anskuelse, at Jesu legeme og blod er tilstede i sakramentet ved innvielsens handling som sådant adskilt fra mottagelsen av elementerne.

9) Vi forkaster den lære at den virkelige tilværelse av Jesu legeme og blod i sakramentet betyr bare at Jesu person er tilstede i nådverden nettopp som Han er tilstede i evangeliet.

Dette er det Skriften lærer om nådemidlene. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

VII. Kirken og prekeembedet

1) Vi tror at der er en hellig kristelig kirke som er Guds Tempel (1. Kor. 3 : 16), Jesu Legeme (Ef. 1 : 23; 4 : 12). Denne Kirkes medlemmer er alle de som er «Guds barn ved troen på Kristus Jesus. (Gal. 3 : 26). Den som tror at Jesus døde for våre synder og oppstod igjen til vår rettferdiggjørelse (Rom. 4 : 25) hører til Kristi Kirke. Kirken består da av de troende eller de hellige, som Gud antar som hellige på grunn av Jesu rettferdighet tilregnet oss. (2. Kor. 5 : 21). Disse hellige er adspredte over hele jorden. Enhver sann troende uten hensyn til hvilken nation eller rase eller kirkesamfunn han hører til, er et medlem av den hellige kristne kirke.

2) Vi tror at den hellige kristne kirke er en virkelighet, skjønt den ikke er en ytre synlig organisation. Fordi «mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet» (1. Sam. 16 : 7), er det dog Herren alene «som kjen-

ner sine» 2. Tim. 2 : 19). Medlemmene av den hellige kristne kirke er kjent alene av Gud. Vi kan ikke skjelne mellom de troende og hyklerne. Den hellige kristne kirke er derfor usynlig og kan ikke identifiseres med noe enkelt kirke samfunn eller den totale sum av alle kirke samfunn.

3) Vi tror at den hellige kristelige kirkes tilstedeværelse ikke desto mindre kan erkjennes. Hvor som helst evangeliet forkynnes og sakramentene forvaltes, der er den hellige kristelige kirke tilstede, for ved nådemidlene blir troen frembrakt og bevart. (Es. 55 : 10, 11). Enn videre, der hvor nådemidlene brukes, er vi forvisset om at kirken er tilstede, for Herren har betrodd dem bare til sin kirke, de troende. (Matt. 28 : 19, 20). Nådemidlene kalles derfor kirkens kjennemerker.

4) Vi tror at det er Herrens vilje at de kristne skal forsamles til felles oppbyggelse og åndelig vekst (Heb. 10 : 24, 25), og for å fullføre Herrens befaling (Mark. 16 : 15). Idet disse synlige forsamlinger (for eksempel, menigheter og samfunn) bekjenner seg til kirkens kjennemerker og bruker dem, kalles de kirker. De bærer dette navn imidlertid, bare på grunn av de troende blant dem (1. Kor. 1 : 2).

5) Vi tror at den hellige kristne kirke er én, forent i en felles tro, fordi alle sanne troende har «én Herre, én tro, en dåp, en Gud og alles Fader.» (Ef. 4 : 5, 6). Idet dette er en enhet av troen i hjertet, så er det Gud alene som ser den.

6) Vi tror at Gud byr oss at vi for vår del skal anerkjenne enighet i troen blant Guds hellige på jorden bare for så vidt de ved ord og gjerning bekjenner troen i sine hjerter. Deres enighet blir åpenbart når de er enige i sin bekjennelse av lærdommene åpenbart i Skriften. Vi tror at den enkelte person som hører til et kirkesamfunn derved bekjenner seg til den lære og praksis i det samfunn. Det at en påstår, at der er enighet uten overensstemmelse i bekjennelsen, er så godt som å mene

at en skuer inn i menneskehjertet. Det kan alene Gud gjøre. Det er ikke nødvendig at alle er enige angående kirkeritual eller ordning. Angående disse ting har Skriften ingen befalinger.

7) Vi tror at de som åpenbart er enige i troen vil gi det tilkjenne til sitt kristelige broderskap og vil trakte etter å gi uttrykk derfor ettersom det er anledning til det. De kan bevise sitt broderskap ved felles gudstjenester, ved felles forkynnelse av evangeliet, ved felles altergang, ved felles bønn, og ved felles kirkearbeide. Vi tror at vi ikke kan øve religiøs fellesskap med dem hvis trosbekjennelse beviselig inneholder eller lærer, støtter eller forsvaret villfarelse. Herren byr oss vike fra hårdnakkete vranglærere. (Rom. 16 : 17, 18).

8) Vi tror at enhver kristen hører til det «kongelige presteskap» (1. Pet. 2 : 9). Alle troende har direkte og like stor eller jevnbyrdig adgang til nådens trone i og ved Jesus Kristus, vår Midler. (Ef. 2 : 18). Gud har gitt nådemidlene til alles bruk. Alle kristne skulle «forkynne hans dyder som kalte eder fra mørket til sitt underfulle lys.» (1. Pet. 2 : 9). I denne henseende er alle kristne evangeliets prester.

9) Vi tror at det er Guds vilje at kirken ifølge god orden (1. Kor. 14 : 40) vil kalle vel skikkede menn (1. Tim. 3) til det offentlige prekeembede. Vi skal forkynne Ordet og forvalte sakramentene offentlig, det er, ikke blott som enkelte personer som innehar det alminnelige presteskap, men på befaling av og i felles kristnes navn. Disse menn er Kristi kalte tjenere, evangeliets predikanter, ikke som de som vil herske over sine menigheter, Herrens troende (1. Pet. 5 : 3). Ved kallet utpeker kirken i kristelig frihet plassen, formen og utstrekningen av tjeneste. Vi tror at når kirken kaller menn inn i prestatjenesten da er det Gud som handler gjennom kirken. (Ap. Gj. 20 : 28).

10) Vi forkaster ethvert forsøk på å identifisere den hellige kristne kirke med utvortes organisasjon, og likeså enhåder påstand om at kirken må fungere i verden ved spesifikke organisasjonsformer.

11) Vi forkaster enhver ansvarshavelse som ser i kirken, som Jesu Legeme, utvidelse av Jesu kjødspåtagelse.

12) Vi forkaster som en falsk økumenisk ide enhver mening som ser etter en sann kirkens enighet i en ytre form eller organisk forening, og vi motstår enhver bevegelse mot slik en forening som gjøres på bekostning av ærlighet i bekjennelsen.

13) Vi forkaster den påstand at religiøs samkvem kan forøves uten overensstemmelse i læren.

Dette er det Skriftens lærer om kirken og prekeembedet. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

VIII. Kirken og Staten

1) Vi tror at ikke alene kirken men også staten, det er, all regjerings myndighet, er blitt innstiftet av Gud. «De øvrighetene, som er, de er innsatt av Gud.» (Rom. 13 : 1). De kristne vil derfor, for samvittighets skyld, være øvrigheten, som regjerer dem, underdanig, (Rom. 13 : 5), unntatt når regjeringen byr dem være ulydige mot Gud. (Ap. Gj. 5 : 29).

2) Vi tror at Gud har anbetrodd hver av dem, kirken og staten, visse ansvar, som ikke strir mot hinannen. Til kirken har Gud betrodd ansvaret for å kalle syndere til botferdighet, å forkynne forlatelse grunnet på Jesu kors, og å oppmuntre de troende til et kristent levnet. Hensikten er å føre Guds utvalgte ved troen på Kristus til evig salighet. Til staten har Gud anordnet å oppholde god orden og fred, og ordne alle borgerlige anliggender blant menneskene. (Rom. 13 : 3, 4). Hensikten er «forat vi kan leve et rolig og stille liv i all guds frykt og sømmelighet.» (1. Tim. 2 : 2).

3) Vi tror at de eneste midler Gud har gitt kirken for å utføre sin bestemte hensikt er Hans åpenbarte Ord i den Hellige Skriften (Mrk. 16:15). Bare ved forkynnelsen av loven og evangeliet, synd og nåde, Guds vrede over synden og Guds barmhjertighet i Kristus, vil mennesker bli omvendt og gjort vise til salighet. Vi tror at de midler som er anbetrodd staten for å utføre det som er anvist den er borgerlig lov og makt, som er opprettet og benyttet alt ettersom forstanden er opplyst. (Rom. 13 : 4). Den opplyste forstand innbefatter den naturlige kunnskap om Gud, den innskrevne lov og samvittigheten.

4) Vi tror at det tilbørlige forhold er bevart mellom kirken og staten og alles vel rettelig bare da, når hver av dem, kirken og staten, forblir i sitt guddommelig beviste område og bruker sine guddommelig anviste midler. - Kirken skal ikke forvalte borgerlig myndighet og ikke blande seg inn i affærer staten er ansvarlig for å utføre. Staten skal ikke bli en forkynner av evangeliet og ikke blande seg inn i kirkens prekemisjon. Kirken skal ikke forsøke å benytte seg av den borgerlige lov og makt for å føre mennesker til Kristus, staten skal ikke søke å regjere formedelst evangeliet. Derimot, kirken og staten kan delta i det samme foretagende såfremt hver holder seg innenfor sine bestemte grenser og bruker sine anbetrodde midler.

5) Vi forkaster ethvert forsøk av staten å innskrenke den frie utøvelse av religionen.

6) Vi forkaster ethvert forsøk på å se hen til kirken å veilede og øve innflytelse over staten i utførelsen av sine affærer.

7) Vi forkaster ethvert forsøk av kirken å søke finansiell støtte fra staten i utførelse av sin hensikt til frelse av mennesker.

8) Vi forkaster enhver anskuelse som mener at en borger har frihet til å være ulydig mot de statens lover som han ikke er enig med ifølge sin egen bedømmelse.

Dette er det Skriften lærer om kirken og

staten. Dette er det vi tror, lærer og bekjenner.

IX. Jesu gjenkomst til dom

1) Vi tror at Jesus, sann Gud og sant Meneske, som oppstod fra de døde og oppfor for å sitte ved Faderens høyre hånd, vil vende tilbake synlig på samme måte som disiplene så Ham inngå til himmelen. (Ap. Gj. 1 : 11)

2) Vi tror at ingen kan vite akkurat timen for Jesu gjenkomst. Denne kunnskap er skjult endog for englene i himmelen. (Matt. 24 : 36). Ikke desto mindre, har vår Herre gitt oss tegn for å holde oss i stadig forventning av Hans gjenkomst. Han har tilsagt oss å ta oss i vare og våke, at den dagen ikke kommer på oss uforvarende. (Luk. 21 : 34).

3) Vi tror at ved Jesu gjenkomst vil der bli slutt på denne verden. «Men vi venter efter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor.» (2. Pet. 3 : 13).

4) Vi tror at når Jesus kommer igjen og Hans røst høres over hele jorden, skal alle de døde oppstå og tilsammen med de gjenlevende opptre for Herrens domstol. De vantro skal bli dømt til evighet i helvete. De som ved troen er rensed ved Jesu blod vil bli med Jesus i evighet i en velsignet tilværelse hos Gud i himmelen. (Joh. 5 : 28, 29).

5) Vi forkaster enhver form av læren om et tusenårsrike, fordi det har ingen gyldig grunn i Skriften og leder de kristne til å sette håp til at Jesu rike skal være et jordisk rike. Likeså forkaster vi som ubibelsk ethvert håp om at jødene vil omvendes i de siste dager, eller at alle mennesker tilslutt vil nyte evig salighet.

6) Vi forkaster enhver benektelse av den legemlige oppstandelse og at der virkelig er et helvete.

7) Vi forkaster som stridende mot den klare åpenbarelse i Skriften ethvert forsøk på å fortolke de eskatologisk skriftsteder i det Nye Testamente (de som taler om verdens ende, Jesu annet komme, og dommen) symbolsk,

Misjonen i Sentral-Afrika

Misjonsarbeidet i Sentral-Afrika som omfatter Zambia og Malawi drives av Wisconsin Evangelisk-Luthersk Synode i U.S.A.

Denne misjonen begynte for 25 år siden. For 15 år siden ble et bibelinstitutt opprettet og for sju år siden ble et presteseminar dannet. Ved det toårige bibelinstituttet og det treårige presteseminaret har de som litteratur foruten Bibelen bl.a. Luthers store og lille katekisme, Concordiaboken, litteratur av Pieper m.fl.

Det er vel 90 menigheter og prekeplasser i Zambia og Malawi, og det er mellom 4000 og 5000 døypte og vel 2000 natverdberechtigede ved utgangen av året 1975.

Den samme lære som kommer til uttrykk i

«Dette tror vi», læres og forkynnes i denne misjonen. Den lutherske kirke i Sentral-Afrika som er vokst fram ved dette misjonsarbeid unngår forøvrig ethvert samarbeid med Kirkenes Verdensråd og Det Lutherske Verdensforbund fordi den er overbevist om at den kristne forsamling enig skal holde fast ved alt Guds ord, at avvik fra Guds ord må føre med seg kirketukt og at kirkefelleskap forutsetter enhet i tro, lære og bekjennelse.

De som ønsker å støtte denne misjonen, kan sende penger til kassereren Sverre Bøhn, Postgiro 68213, Bankgiro : Vikøy Sparebank 3530.07.09492, 5601 Norheimsund og skrive «Afrikamisjonen» på blanketten.

Mitt rike er ikkje av denne verda

(Johs. 18, 36).

Av Amund Lid

Mange har misstyda Skriftene og teke feil av Guds rike ned gjennom tidene. Jødefolket tyda skrifta slik at dei trudde Messias kom for å grunna eit jordisk rike, at han skulle fri dei frå romarvelde og byggja opp att det gamle Guds rike som nå låg til nedfall. Det var vel hovedårsaka til at når Jesus kom, så kjende dei han ikkje og tok ikkje imot han. Sidan har mange gjort det same, og det blir

eller å anse, at disse eskatologiske hendelser skjer, ikke ved tidenes ende, men samtidig med historien.

Dette er det Skriften lærer om Jesu gjenkomst til dom. Dette tror, lærer og bekjenner vi.

Gjengitt med tillatelse fra Wisconsin-synoden.

også gjort i vår tid.

Mange tolkar Openb. 20 slik at dei ventar eit tusenårig fredsrrike her på jorda når Jesus kjem att. Dei tyder Openb. bokstaveleg, og ventar ei tid på tusen år der Satan er bunden og Jesus saman med martyrane og nokre utvalde skal styra og råda på jorda. Då skal Guds rike gå fram på jorda som aldri før, og prega samfunnet og folket, så der blir fred og gode kår på jorda. Skal ikkje nemna meir om denne læra, då den er velkjend av dei fleste.

Denne læra er gamal og av jødisk opprinnelse, seier dei lærde. Men alt Augustin avviste den, og viste at den hadde ikkje sin grunn i Skrifta. Det same gjorde Luther og dei andre reformatorane. Men i vår tid er det ikkje anna enn denne læra som blir forkynt, og mange fester tiltru til den.

Eg er redd for at dei gjer same feilen som jødefolket gjorde, og ventar på eit rike som aldri kjem. Så lat oss sjå litt på kva Guds ord seier om disse ting.

Openb. 20. kap. tek til med å tala om ein engel som kom ned frå himmelen med ein lykkel og ei lekkja i handa. Her er det klart at det er bileteleg tale, for ingen lykkel eller lekkja kan lesa Satan inne eller binda han. Og det meste av Openb. talar i bileteleg tale, og gjennom det viser Jesus tenarane sine det som snart skal henda (Openb. 1, 1). Johannes fekk bod å skriva ned både det som er og det som koma skal (Openb. 1, 19). Denne engelen er eit bilete på Jesus, for ingen andre kan binda Satan.

Han greip draken og batt han for tusen år og leste han inne. Draken er bilete på Satan, djevelen, den gamle ormen, står det. Dette hende nok då Jesus sigra over han på krossen. I Johs. 12, 31 seier Jesus: Nå går det dom over denne verda, nå skal denne verda sin fyrste kastast ut. Jesus talar også om ei kjempa som vepna vaktar sin gard, men kjem det ein sterkare som vinn over kjempa og tek våpna frå han, då først kan dei ta det som kjempa eig. Her tenkjer han på djevelen som vaktar menneske han røva frå Gud, og den sterkare er Jesus som på krossen sigra over han, tok våpna hans, og la han i band. Våpna som djevelen bruka var menneske si synd og Guds dom over syndaren, og begge deler tok Jesus bort ved sin død og siger på krossen. Jesus avvæpna maktene og myndighetene og synte dei openberleg fram då han viste seg som sigerherre over dei på krossen, står det i Kollos. 2, 15.

Luther seier at det same hender når eit menneske kjem til trua på Jesus. Der evangeliet kjem inn, blir Satan bunden og må ut or hjarta og Jesus flytter inn.

Når det her står at Satan blei bunden for tusen år, så er det også symbolsk tale som ikkje kan forståast bokstaveleg. Dei står for ein lang tidebol, som rimelegvis er Jesu Kri-

sti menighets tid på jorda. Dei derimot som trur på læra om tusenårsriket lærer at det tek til først når Jesus kjem att, og at Jesus kjem att to gonger, og dei lærer at der er to oppstoda frå dei døde. Første gong ved Jesu første koma står martyrane og dei som ikkje har dyrets merke opp, og ved Jesu siste koma dei andre truande.

Dette synet sitt byggjer dei på det som står i vers 4-6, der det blant anna står: Sæl og heilag er den som har lut i den første oppstoda, over han har den andre døden inga makt. Spørsmålet blir då kva den første oppstoda er. Så langt eg skynar Skrifta tyder det Jesu Kristi oppstoda frå dei døde. Han var det første og einaste menneske som sigra over døden og sto opp frå grava, den første-fødde av mange brør, seier Skrifta. Og det å ha del i den første oppstoda, er å ha del i Jesus og hans død og oppstoda for oss. Med andre ord dei som er frelst og oppreist med Kristus ved trua på han. Dei og ingen annan lever i Jesus og skal leva og råda saman med han i tusen år (menighetens tid), som Guds og Kristi prestar. Dei er sæle og heilage, vitnar Skrifta. Det som står om martyrane og dei som ikkje har teke dyrets merke på panna, står for dei som er oppvekte og oppreiste med Kristus ved trua (Sjå Efes. 2, 4-6) Det evige livet tek til her nede ved vår sameining med Jesus då me kom til trua. Dei vart levande og levde og rådde saman med Kristus i tusen år, står det i vers fire.

Men dei andre døde blei ikkje levande før dei tusen år er gått. Her er det tale om dei vantruande som døydde i sine synder og overtredelser (Efes. 2, 1 - fg.) Dei blir ikkje levande før i oppstandelsen ved Jesu atterkoma, for å henta sine og til dom.

Nå har du nok tenkt: Men det står då at Satan skulle verta bunden, så han ikkje lenger skal forføra folket, og han er vel ikkje bunden i vår tid, det er noko alle kan sjå. Me har alt sagt at det var Jesu Kristi siger og

evangelium som batt han, og der evangeliet har makt er Satan bunden.

Me kan ta eit døme som viser det. Vårt folk var eit heidensk folk, som sette barna sine ut i skogen, levde av vold og røveri som dei berømte vikingane, der synd og drap og den sterkaste sin rett rådde, eit folk bunde i trelldom under Satans makt og herredøme. Så blei Kristus og evangeliet kjent og forkynt og etter kvart som evangeliet fekk makt i folket og over hjartene måtte Satan vika for Kristus. Og me kjenner vel alle til den vel-signing det har vorte for vårt folk.

Men så står der at når dei tusen år er lidne (Menigheten si tid nådetida), då skal djevelen bli løyst ei lita tid. Det hender når evangeliet misser si makt over folket, då blir Satan løyst og fer ut over all jorda for å dåra folket. Sjå korleis det går i vår tid, når folket viser Jesus og evangeliet frå seg og det misser si makt over hjartene og dei som styrer. Djevelens makt stig, og viser seg i at heidenskapen kjem att, fosterdrap, vold og røveri i posthus og bankar, tjuveri, seksualitet, drukkenskap og narkotika, forakt for Guds ordning i ekteskap og heim, i lauslivnad og såkalla «papirlause ekteskap», forakt for lov og rett og lovløysa osv. Kva anna er det enn at djevelen blir løyst og får makt.

Mykje tyder på at denne tida er nær, i alle fall så ser det ut for å gå med storm-skridd mot denne tida. Og den skal bli hard, slik at om ikkje Gud forkorta den for dei utvalde si skuld, ville ikkje liv overleva, sa Jesus.

Då vil djevelen gå ut med dårande og forførande lære, ut over heile jorda og føra strid mot dei heilage, kringsetja legret åt dei heilage og den byen Gud elska. Kva er så den byen Gud elska?

I den gamle pakt var det Jerusalem, også

kalla Sion. Det var staden der Gud hadde reist sitt tempel, der Gud openberra seg og tala til folket. Ville dei møta Gud, måtte dei til Jerusalem — Guds eigen by. Men på grunn av vantru og synd skulle templet rivast ned, det skulle ikkje liggja att stein på stein, sa Jesus. Riv ned dette templet, og eg skal byggja det opp att på tre dagar. På den kanneiske kvinna sitt spørsmål om ein skulle tilbede i Jerusalem eller på Garisim, svara Jesus: Det kjem ei tid, og ho har alt kome, då dei ikkje lenger skal tilbede Gud hverken i Jerusalem eller på Garisim, men tilbede Faderen i Ånd og sanning. Så i den nye pakts tid er det nok Jesus og hans menighet som er Guds tempel, der Gud bur og openberrar seg og talar igjennom. Menigheten er Jesu Kristi lekam, de er Guds tempel, vitnar Skrifta, den er bygd av levande steinar til eit *åndeleg tempel*, seier Peter (1. Pet. 2, 4 - fg.)

Det Israel og Jerusalem gjekk igjennom ved Jerusalems øydelegging år 70, er eit fyrebilete på det som skal skje når Satan set inn sin siste kamp mot Jesus og hans menighet, før Jesus kjem att.

Deretter kjem enden, den endelege domen som åpenberringa 20 vitnar om. Der alle må møta den rettferdige dom, etter gjerningane sine, og den som ikkje har namnet sitt i livets bok blir kasta i eldsjøen. Dette er den andre døden.

Men dei som er frelst og har namnet sitt i livets bok blir med Jesus til den nye himmelen og den nye jorda der rettferd bur. Og sæl og heilag er den som har del i den første oppstoda, over han har den andre døden inga makt.
